

היא נישאת השבוע לאיש אשר

נפר מן השמיים

ואותן משגן מדריך הצניחה המשלח לפני כל צניחה במטוס, אפילו לוותיקים שבצנחתם ניסו, מנה מיכה את הספרות: "עשרים ואחת, עשרים ושתיים, עשרים ומשלוש...". והרים ראשו כלפי מעלה.

זה הזמן בו היתה צריכה חופת-המצנח שלו להפריש מעליו. היתה אומנם חשיכה גמורה, אבל את המיצנח הלבן ניתן היה לראות ממרחק של מטרים ספורים. מיכה אומנם ראה את הכתם הלבן. אולם חופת-המיצנח לא היתה פרושה מעליו. היא התנונה מעליו בצורה מאורכת ומגולגלת. היתה זו התופעה המהווה את אימת הצניחנים והקרוייה בפייהם: "נר".

*** "הרגשתי שדבר לא עוצר"

לפני כל צניחה, שעה שהצנחנים בודקים את הוידוקי-מצנחיהם לגופם, חוזר המדריך המשלח ומשמיץ באווניהם נאום מוטטוני, שאיש מהם כימעט אינו מקשיב לו. בנאום-הדריך זה, חוזר המדריך על ההוראות הקובעות מה יש לעשות, שעה שמתברר שהמיצנח הראשי אינו גפרש ל-חופה, וכיצד יש להפעיל את המיצנח ה-רובי.

רק מעטים מאוד יודעים אם הוראות אלה אומנם יעילות: כי רק מעטים נאלצו להשתמש בהן. מיכה מיכאלי הוא אחד מהם.

מספר מיכה על מה שאירע באותו שביר שניה בו הסתבר לו כי המיצנח הראשי שלו אינו פועל: "זכרתי את ההוראות. משכתי את ידית-הקפיץ של המיצנח הרובי. ברגע זה דחף הקפיץ את המיצנח הרובי כלפי מעלה וקדימה."

"באותו רגע נשבה לי רוח חזקה בי פרוץ. היא הדפה גם את המיצנח הרובי וסיבכה אותו בתוך השרוול של המיצנח הראשי, שלא נפתח. חזיתי עוד כמה זמן לראות אם משהו עוצר אותי. הרגשתי ששום דבר לא עוצר. המיצנח הרובי לא נפתח. לא הסתכלתי אפילו למעלה. איבדתי את ההכרה".

כל זה התרחש במהירות מסחררת, כמובן,

כשמיכה נופל נפילה חופשית — אל האדמה. הוא קפץ מגובה של 1400 רגל, שהן 426 מטר, קצת פחות מגובהו של מגדל אייפל בפאריס, שגובהו 1890 רגל.

מיכה נמשך אל האדמה במהירות שהתחוצצה. תוך 12 שניות הוא נחבט בקרקע, כשהירות גופו, ברגע ההתנגשות בקרקע, היתה כ-425 ק"מ בשעה.

שום חברת-ביטוח לא הבטח את חייו של אדם הקופץ גם מ'חלק המאה של גובה זה, או ה'מתנגש בקרקע במהירות שהיא עשויות ממהירות פאנטסטית ש'כזאת.

אסון-הצניחה המכונה בשם "נר", הוא נדיר ביותר. האפי שרות שגם המיצנח הראשי לא יפתח וגם המיצנח הרובי לא יפרש, היא אסורות דלת-סבי-רות. באותם מיקרים בודדים, כי הם התרחש הדבר, לא נשאר הי צנחן בחיים מעולם.

אבל מיכה מיכאלי חי עד היום.

*** כור של 60 סנטימטר

הרגשתי חבטה עצומה ואו התעוררתי מעלפוני, שיחור מיכה את התנגשותו ב'אדמת-הגב. שכבתי על גבי, בתוך גומה שחפר גופי באדמה. הסתבר לי שעומקה של הגומה היה כ-60 סנטימטר.

"השתי בכאבי-חופת, בכל איברי. ידי היו מונחות בקירבת הרגליים. לא הרגשתי את רגלי. חשבתי שריסקתי אותן. אבל הצלחתי להזיז את ידי ונגעתי ברגלי. הן היו שלימות. רק אז תפסתי מה שקרה לי.

"הרגשתי שאני מפורק לגמרי. התחלתי לצעוק מרוב כאב והיסטריה. תוך שניות

מיכה. על כן העמיסו את מיכה על אלונקה והביאו אותו לאמבולנס, שהוביל אותו ל'בית-החולים בבאר-שבע.

*** "לא התכוונתי להתפגר!"

הוריו של מיכה בשדה-ורבורג, לא הודיעו דבר. הרופאים שבדקו אותו לא נתנו לו הרבה סיכויים לחיות. צילומים ש'נערכו בגוס, עוד באותו לילה, העלו אומ' גם שגפיו נשאר שלימות. לעומת זאת נש'כרו ארבע חוליות בחוטה-השידורה.

בשעת החבטה בקרקע פגעה בו קסדת הפלדה שלראשו פעמים: פעם אחת הייתה בצחצר ושברה אותו; ופעם שנייה חבטה בחזה ושברה גם כמה מעצמות-החזה. הוא היה מלא שיטפידים פנימיים, ומערכת-העצ'בים שלו נפגעה במידה מסוכנת.

לאחר הבדיקה, שאלה האחות את הרופא הבוקר מה הם סיכוייו של מיכה לחיות. הרופא פרש ידיו לצדדים בתנועה של יאוש. "היה רק דבר אחד שהרופאים לא לקחו בחשבון" מספר מיכה, "את זה שלי לא היו שום תוכניות להתפגר."

לאמו של מיכה, העובדת בבית-החולים מאיר בכפר-סבא, נודע דבר פגיעתו ב'מיקר — כעבור כמה ימים, מפי אחד מח'בריו שבא לחופשה.

האם, שלא ראתה את בנה מזה חודש וחצי, נטלה מיטרייה ועלתה על האוטובוס לבאר-שבע.

תחילה סירבו להראות לה את בנה. אותו זמן כבר טיפלו בו חבריו וגילחו אותו לקראת הביקור. כשנכנסה האם, לבסוף וראתה את מיכה — לא יכלה לתפוס בד'יוק מה מצבו, עד שהרופא הסביר לה את המצב בחצרפה.

מאז, ובמשך כחמישה חודשים, לא משה מיטתו של בנה.

שלושה חודשים שכב בבאר-שבע. לאחר-מכן הועבר לתל-חי. טובי הנוי'רויכורוגים והאורטופדים בארץ טיפלו בו. לאחר כחמישה וחצי חודשים, בהם היה

טוען מיכה: "היא ישר הציעה לי לבחור מיטת-שינה".

אבל שום דבר יותר לא קרה — או. הוא טיפוס אפאתי ואדיש, אומרת נירה, "ולא קבע איתי. לקחתי את היוזמה לידיים והרמתי לו למחרת טלפון."

כעבור ימים מספר, בפסח, יצאו לטיול לאל-עריש. במקום זה הגיעו עד לתעלה, ושם בדרך לסואץ, קרה דבר מצחיק: כש'חזרו לבית-הוריה של נירה, כשהם מכירים זה את זה כשבועיים, הודיעו על רצונם להינשא.

כשינאל ספיר שמע על רצונה של בתו להתחתן ב'ליג בעומר, הוא אמר רק: "זה קצת יותר מדי לחכות שנה ושבוע עד לח'תונה".

את אמו של מיכה מצאו בני-הזוג ב'מכו'לת של שדה-ורבורג.

"אמא, אני נוסע לתל-אביב", אמר לה מיכה.

"בשביל מה? שאלה האם.

"יש לי כל מיני סידורים ברבנות."

"מה זה? שאלה האם.

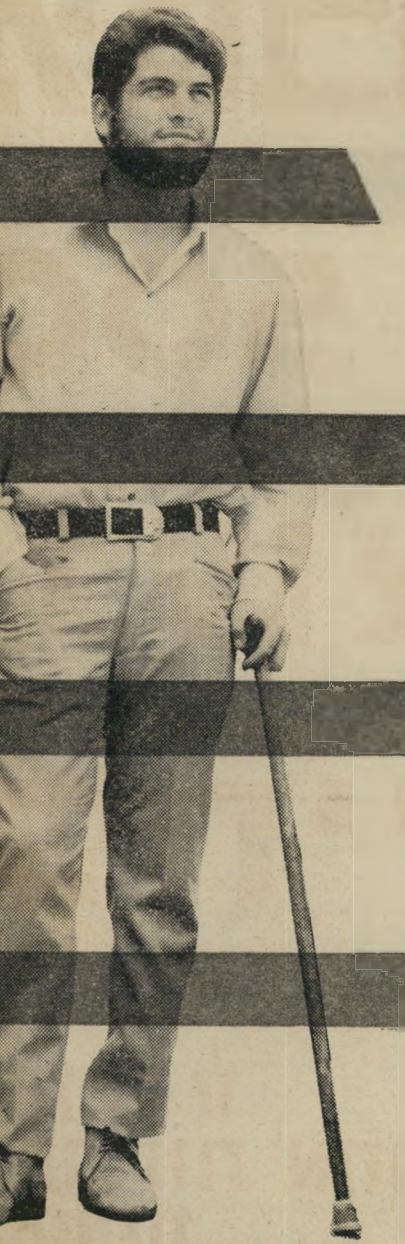
"אני מתחתן", הודיע מיכה בפשטות.

האם פרצה בצחוק וניסתה חמש פעמים להדליק סיגרייה. כל מה שאמרה היה: "טוב".

אבל בסוף הם לא הצליחו להתחתן ב'ליג בעומר. היו יותר מדי חתונות. לכן יתחתנו השניים בשבוע הבא, בבית-החול'בתונה ענקית, בה ישתתפו כאלף קרובים.

משרד-השיקום מכין להם דירה בתל-גנים, ומיכה מתכנן להתחיל ללמוד באוניברסיטה, ויש להם מכונת פליימוט ענקית הנראית כמו אונייה, וכמו לכל זוג הגון יש להם גם נקודת-מחלוקת קבועה: מיכה הוא אר'הד מושבע של קבוצת-הכדורגל של הפועל פתח-תקה ואילו נירה היא אוהדת נלהבת של מכבי תל-אביב.

ועד שלא תיגמר ברר אינו משתי תפוצות הינה באינדיה אולי יהיה קשה צנחן לניחה פתח-תקה להתמסר לתחביב העיקרי שלהם: אהבה.

מיכה מיכאלי — היום!

מרותק למיטתו, כבר היה מסוגל לקום ול'נוע, עד שלבסוף עזב את בית-החולים. הוא שב לשדה-ורבורג. הוריו הגיעו למור'שב זה לפני כעשר שנים, במיסגרת התנועה מהעיר אל הכפר. קודם לכן היה אביו מזכיר אגודת הפועלים החקלאיים בנס'ציר נה. מיכה עצמו למד, לפני גיוסו, בבית'הספר החקלאי בכפר-גלים.

*** מיטת-שינה לשניים

אחרי שבידה מספר חודשים ב'אביתו, עבר מיכה למעון נכ'יצה-ל ב'תל-אביב. כאן למד לנהוג וקיבל מכונת'חדשה. אולם אחרי ששהה במקום כעשרה חודשים, החליט שאין הוא רוצה להימצא כל הזמן בין נכים. הוא מצא לעצמו מ'צנחן תל-אביבית עימה הגפ מבלה. בחוג זה נס'ס גם את נירה ספיר.

בתו של נאל ספיר, נטלה היא צנח'בחברת התה ויוצקי, היא תלמידת גימ'נסיה תל-אביבית, המתכוננת לבחינות-הבג'רות שלה. בניגוד למיכה, שהוריו עברו מן העיר אל הכפר, עברו-הוריה מן הכפר אל העיר. אביה ואמה היו חברי קיבוץ גור, עברו ב'1950 לתל-אביב.

את השנה האחרונה בילתה נירה בסאך'פראנסיסקו, שם למדה בבית-ספר תיכון אמ'ריקאי. לפני שחזרה לישראל.

"כשראיתי את מיכה, בפעם הראשונה, שמתי עליו עין". מתונה נירה. "אבל לו היתה חברה ולי היה חבר וכל הזמן הס'סתי רק בללוטו עניינים. יום אחד נתנס'תי במיקרה לחבריה. היה שם מיכה בלי ד'חירה שלו. הסתבר לי שהוא גמר איתה. יצאו ללכת כולנו למרט, אבל איהרנו, לא יצאו כרטיסים. לכן הלכנו לראות את הערו'ת-הרהיטים ביריד המיוזח".

ל מה שהתרחש יש שם תילוקי-דיעות. יוצאת נירה: "התחלתי להראות למיכה מה היה אצלי בבית. הוא תיקן אותי ואמר: 'לנו בבית'."